

[Hanne Severinsen]

møder, er også en forenkling. Hovedsigtet er at bevare universiternes selvstyre, og det vil netop kunne varetages, fordi strukturen bliver mere hensigtsmæssig.

Til slut vil jeg sige, at vi i venstre ikke håber, at alt for mange har lagt sig fast på forhånd uden at have læst lovforslaget. Vi håber på en debat præget af det, lovforslaget indeholder, og ikke de fremmanede spøgelse, som man kan se af de mange høringssvar. Og så tilsiger vi i øvrigt lovforslaget en villig behandling.

Carsten Andersen (SF):

Jeg kan forsikre fru Hanne Severinsen om, at det er efter grundig gennemlæsning af lovforslaget, at vi i socialistisk folkeparti er kommet frem til, at overskriften på dette lovforslag bør være: »Demokrati er det modsatte af effektivitet.«

Den meget præcise bestilling, som undervisningsministeren gav sit mandatudvalg lød:

»De kommende år kan forventes at stille et voksende krav til de højere læreanstalters evne til omstilling og til optimal udnyttelse af de tildelte ressourcer.«

Og det hedder videre:

»Ved udarbejdelsen af principper og forslag bør det være et overordnet mål, at de højere læreanstalters traditionelle selvstyre bevares, samtidig med at det bringes til at opfylde de krav, som samfundet må stille til en effektiv ledelse af forskning og uddannelse.«

Vi kan være meget enige med undervisningsministeren i, at offentlige virksomheder altid skal være moderne og effektivt ledet. Det giver den bedste service for borgerne og for samfundet, og derfor har vi da også lyttet med megen interesse til regeringens moderniseringsguru, Jan Carlzon, som bl.a. anbefaler: riv pyramiderne ned, giv medarbejderne medbestemmelse og ansvar! Ja, det siger han faktisk, når han indoktrinerer det nye management.

Men her ser vi, hvor lærenem undervisningsministeren er: han rejser pyramiderne, erklærer demokratiet ubrugeligt og genindfører elfenbenstårnet. »Stop demokratiet og effektiviser!«; sådan lyder mottoet for dette lovforslag. Det står klart at læse i bemærkningerne:

»Hvis institutionerne skal kunne fungere som stærke, handlekraftige og troværdige partnere i en dialog med offentlige myndigheder, private virksomheder og organisationer, må for det første den daglige ledelse effektiviseres og administrationen forenkles. Herigennem kan også opnås, at mere af medarbejdernes tid kan anvendes til forskning, undervisning og medhjælp...«.

Hvis ministeren havde brugt almindeligt dansk, ville der have stået: »Hold nu op med det demokratipjåt og bestil noget!«

Det er ikke ét eneste sted dokumenteret i betænkningen eller i ministerens bemærkninger til lovforslaget, at den ledelsesfunktion, der i dag fungerer på de højere læreanstalter, er ineffektiv. Men hvis ministeren har den opfattelse, hvorfor tager ministeren så ikke op i en debat med de demokratiske styringsorganer, hvad ministeren er utilfreds med, hvad ministeren egentlig ønsker at få ændret?

Det eneste, vi kan henholde os til, er ministerens helt personlige vurdering, og på trods af, at alle højere uddannelsesinstitutioner har sagt klart fra – selv tidligere undervisningsminister Helge Larsen har været kritisk over for forslaget – fremsætter ministere alligevel forslaget, idet han mener, det vil indebære store fordele med hensyn til effektivisering af styrelsen og klare ansvarsfordelinger. I enøjethed er denne indstilling vist kun overgået af Egon Weidekamp og lord Nelson.

Hvordan tror ministeren at han får personalet med sig i effektivisering? Hvordan tror ministeren at han får personalet til at opføre sig ansvarligt, når han uden at drøfte det med det kan gennemføre så indgribende ændringer? Det kan han selvfølgelig, fordi han aldrig lytter og altid taler med andre, når han får sådan nogle ting at vide.

Alle moderne virksomhedsledelser vil gå den modsatte vej, nemlig bede lederen om at lytte. Vi beder lederen om, at dette forslag bliver bedømt af et moderne virksomhedskonsulentfirma, for at høre, om lederen af denne virksomhed egentlig har begreb om at lede så stor og vigtig en erhvervsgren. Særlig når det gælder forskning, burde denne leder have set, at der er interesse på universiteterne, og at der er arbejde at få i kontakt med erhvervslivet. Hvis ministeren er utilfreds med det, hvorfor kontakter ministeren så ikke de demokratiske organisationer og drøfter